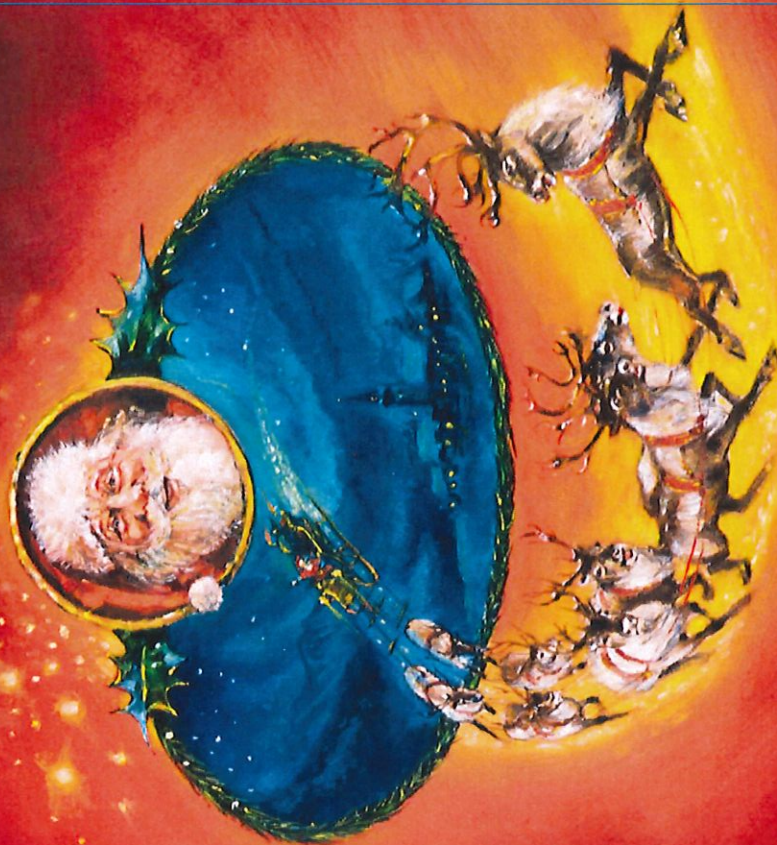

Op bezoek bij de Kerstman

Ward Nijs en Marko Heijl

Op bezoek bij de **Kerstman**

Ward Nijs en Marko Heijl

Na hun boek 'Op bezoek bij Sinterklaas' nodigt nu ook de Kerstman schilder Ward Nijs en schrijver Marko Heijl uit voor een bezoekje aan zijn leefwereld. Ze maken er kennis met zijn rendieren en krijgen zijn indrukwekkende postkaarten- en arrensléénverzameling te zien, waarbij hij hen vertelt over zijn ontmoetingen met talloze bekende personen. Ze maken een arrensléénvlucht doorheen de adembenemende Finse natuurpracht en leren wat de Kerstman doet doorheen het jaar, wanneer hij niet op kersttournee overal ter wereld cadeautjes aan het uitdelen is. En vooral: aan de Santacademie in het sprookjesachtige kerststadje Santasia leren ze alles over Kerstmis en over de opleiding tot hulpkerstman.

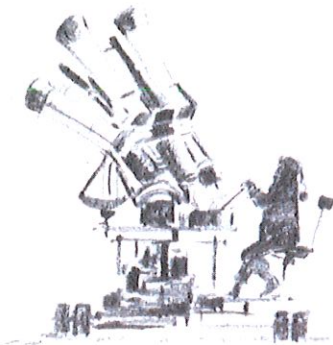
Op bezoek bij de Kerstman is het rijk geïllustreerde reisverslag doorheen de wereld van de joviale Kerstman, waarbij de typische magie en gezelligheid van Kerstmis nooit ver weg zijn.

ISBN 90-8553-005-9

9 789085 550053

Uitgeverij Van Halewyck
Uitgeverij Elmar

Dus kunnen jullie natuurlijk alleen maar 's winters met de arrenslee trainen, wanneer er genoeg sneeuw ligt?’

‘Welnee, stel je voor, dan zouden we hopeloos achterop geraken op onze vluchtschema's! En bovendien moeten we 's winters over de hele wereld onze taak van Kerstman vervullen. Nee hoor, de grondcursus rendierrmennen op sneeuw gaat gewoon door in de zomer. Dan gebruiken we ons sneeuwkanon, dat werkelijk prachtsneeuw maakt. Kijk, daar staat het, met die sticker "There's no business like snow business" erop.’

‘En we trainen niet alleen op de sneeuw van het sneeuwkanon, we sporten er ook op. Rendiersport! Rendieren zijn in Santasia zoveel meer dan een transportmiddel, eigenlijk een beetje zoals de fiets bij jullie! De grote kampioenen zijn dan ook echte volkshelden hier in Santasia. Vooral die van lang geleden, over hen worden nu nog steeds lyrische verhalen boordevol heroïek en nostalgie verteld. Toen was het weer vaak nog veel guurder dan nu en omdat we het sneeuwkanon nog niet hadden, moest er meer dan eens geracet worden op natte, vuile sneeuw.

De mannen hadden ook nog geen thermische kerstmanpakken of spitstechnologisch supervoedsel, maar begonnen de Ronde van Lapland in een rendiervel en met een gedroogde kalkoenenbout op zak. Er zijn mythische verhalen van rendierrmennen die vastgevroren waren aan de teugels, maar toch niet opgaven. Van mannen die ondanks zware valpartijen toch nog ergens de moed vandaan haalden om op te staan, de rest in te halen en, soms meer dood dan levend, als eerste over de eindstreep te komen. Tja, zulke rendierrmennen maken ze tegenwoordig niet meer...’

